

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/133/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2122010946
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Kristína Ferencziová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2122010946.3

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kristíny Ferencziovej a sudcov JUDr. Martina Žovince a Mgr. Michala Polláka, v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX, pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 14.9.2022, sp. zn. 10T/8/2022, na verejnom zasadnutí konanom dňa 22.12.2022 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX, zamieta.

odôvodnenie:

Okresný súd Trnava napadnutým rozsudkom zo dňa 14.9.2022, sp. zn. 10T/8/2022 rozhodol tak, že obžalovaného A. B. uznal za vinného zo spáchania:

v bode 1/

- zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona,
- prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona,

v bode 2/

- prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona,
- prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

a to na skutkovom základe, že

v bode 1/

v čase približne o 19:45 hod. dňa 17.8.2021 v C., na ulici C., na chodníku situovanom pred rodinným domom so súpisným číslom XX, zastavil v danom čase okoloidúceho D. E. so slovami či nemá cigaretu alebo biely prášok a po negatívnej odpovedi začal rukami doňho strkať, čo D. E. opätovoľ spolu so slovami, aby mu dal pokoj, na čo obvinený pristúpil k nemu bližšie a najmenej dvakrát ho udrel rukou zovretou v päšť do oblasti hlavy, začal s ním zápasiť, nohou ho podkopol, v dôsledku čoho D. E. spadol na zem, kde ho následne obvinený zasiahol viacerými kopmi najmenej do oblasti hrudníka, pričom po následných úkonoch sebaobrany D. E. spadol obvinený na zem a poškodený sa snažil z miesta odísť, po čom sa obvinený postavil, opätovne pristúpil k D. E. a rukou zovretou v päšť ho zasiahol zozadu do oblasti sánky a následne spredu aj do oblasti brady, čím spôsobil D. E. duplexnú zlomeninu dolnej čeľuste v oblasti 33-34 zuba vľavo dole a v oblasti 48 zuba vpravo dole, pomliaždenie prsnej kosti hrudníka a pomliaždenie pravého lakťa, pričom uvedené zranenia si vyžiadali dobu liečenia a obmedzenia na obvyklom spôsobe života v trvaní najmenej 62 dní a skutku sa mal dopustiť napriek tomu, že bol

- rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 8T/523/1993 zo dňa 16.8.1994, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 17.8.1994, odsúdený pre pokračovací trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. k úhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní dvadsať mesiacov nepodmienečne, ktorý vykonal a

- rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 5T/21/98 zo dňa 16.4.1998 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Trnava sp. zn. 2To/121/98 zo dňa 11.6.1998, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 11.6.1998, odsúdený pre trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. a pre

trestný čin vydieranie podľa §235 ods.1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. k trestu odňatia slobody v trvaní tri roky nepodmienečne, z ktorého bol dňa 21.2.2001 podmienečne prepustený, v bode 2/

dňa 9.11.2021 v čase od 21:30 hod. do 21:45 hod. v meste F., G. E. H. C., vedľa parkoviska, pri lavičke nachádzajúcej sa pred budovou s popisným číslom XXXX/XXA, po predchádzajúcej hádke fyzicky napadol E. I. spôsobom, že ho podkopol, následkom čoho spadol na zem, kde ho opakovane udieral päťami oboch rúk do oblasti tváre, následne ho kopal do oblasti hrudníka a hlavy, kde týmto konaním boli spôsobené poškodenému E. I., nar. XXXX, bytom J., zranenia a to otras mozgu, zlomenina dolného okraja ľavej očnénice, tržná rana dolného viečka ľavého oka, tržná rana hornej a dolnej pery, tržná rana sliznice dutiny ústnej, pomliaždenie oboch jarmových oblúkov, vyvrtnutie krčnej chrčtice, ktoré si vyžiadali dobu liečenia v trvaní 16 dní, počas ktorých bol obmedzený na obvyklom spôsobe života a dočasne práceneschopný.

Za to ho odsúdil podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona, s prihliadnutím na § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. l), § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 7, § 41 ods. 2 Trestného zákona k úhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere osem rokov.

Podľa § 48 ods.2 písm. b) Trestného zákona súd obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Okresný súd rozhodol aj o povinnosti obžalovaného uhradiť poškodeným D. E., E. I., spoločnosti Union zdravotná poisťovňa, spoločnosti Dôvera zdravotná poisťovňa a spoločnosti Sociálna poisťovňa, pobočka Trnava škodu vo výške uvedenej v napadnutom rozsudku.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný odvolanie a to čo do výroku o treste. Obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu v podanom odvolaní uviedol:

„Vážený súd, v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX pre trestné činy podľa ustanovenia § 155 ods. 1 Trestného zákona a iné Vám zasielam odôvodnenie odvolania, ktoré obžalovaný podal na pojednávaní dňa 14.09.2022.

Obžalovanému bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 8 rokov, pričom takto vymeraný trest považuje za neprimerane prísny.

Podľa ustanovenia bola trestná sadzba prichádzajúca do úvahy v rozpätí 4 roky až 10 rokov podľa trestného činu najprísnejšie trestného (ublíženie na zdraví podľa ustanovenia § 155 ods. 1 Trestného zákona).

Vzhľadom na použitie asperačnej zásady sa horná hranica trestnej sadzby zvýšila o jednu tretinu, teda trest prichádzajúci do úvahy bol v rozpätí 4 rokoch až 13 rokov a 4 mesiace.

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa vyplýva, že súd prihliadal na výpis z registra trestov, evidenciu správnych deliktov a priestupkov, hodnotenie riaditeľa ÚVTOS a ÚVV Leopoldov.

Súd taktiež zistil jednu poľahčujúcu okolnosť podľa ustanovenia § 36 písm. l) Trestného zákona a jednu priťažujúcu okolnosť podľa ustanovenia § 37 písm. m) Trestného zákona.

Aj za vyššie uvedeného stavu a skutkových okolností prípadu sa však trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov javí ako neprimerane prísny.

V prvom rade súd bagatelizuje na pripisuje takmer žiadny význam priznaniu obvineného a vyhláseniu viny. Nemožno súhlasiť s konštatovaním súdu, že vyhlásenie obžalovaného o vine bolo iba motívom v snahe znížiť prípadnú výšku trestu. Obžalovaný okrem toho, že urobil vyhlásenie o vine na hlavnom pojednávaní, k skutkom sa opakovane priznával aj v prípravnom konaní – pri vylúčení dňa 11.11.2021, kedy uviedol, že sa k skutku priznáva, svoje konanie ľutuje a nebude ho viac opakovať; takisto dňa 30.03.2022 pri preštudovaní vyšetrovacieho spisu, kde uviedol, že sa priznáva k obojmu skutku, priznáva si svoje chyby a skutky ľutuje. Nie je preto možné uvažovať o účelovosti tohto vyhlásenia o vine obžalovaného iba z dôvodu, aby si zabezpečil zníženie trestu odňatia slobody, pretože priznávanie sa k skutku a jeho ľútosť bola zo strany obžalovaného vyjadrovaná opakovane v prípravnom konaní.

Na vyššie uvedenom nič nemôže zmeniť ani fakt, že obžalovaný svoje vyhlásenie neurobil na prvom hlavnom pojednávaní, ale až na štvrtom v poradí, pretože vyhlásenie podľa ustanovenia § 257 Trestného poriadku je právom obžalovaného, pričom toto nie je koncentrované iba na bezprostredne prvé hlavné pojednávanie nariadené po podaní obžaloby.

Súčasne je potrebné poukázať na to, že súd vzhliadol jednu poľahčujúcu okolnosť podľa ustanovenia § 36 písm. l) Trestného zákona (priznanie a ľútosť), avšak vyhlásenie o vine už považuje za účelové v snahe znížiť výšku trestu.

Obžalovaný sa nestotožňuje ani so závermi súdu prvého stupňa vo vzťahu k predchádzajúcej trestnej činnosti. Obžalovaný má síce 9 záznamov v registri trestov, no jedno odsúdenie bolo zahladené (rozhodnutie OS Trnava zo dňa 16.08.1994) a uznesenie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 3To/22/2019

z 24. mája 2016 bolo zrušené Najvyšším súdom SR, sp. zn. 4Tdo/76/2019 pre porušenie zákona v neprospech obžalovaného.

Súd prvého stupňa taktiež nebral do úvahy časové hľadisko páchania trestnej činnosti, pretože takmer všetky odsúdenia obžalovaného (okrem posledného, ktoré bolo zrušené Najvyšším súdom SR) boli za trestné činy spáchané pred rokom 2008, teda 13 rokov pred spáchaním skutkov, pre ktoré bolo vedené toto trestné stíhanie. Nie je preto možné iba mechanicky prihliadať na počet odsúdení, keďže medzi väčšinou odsúdení obžalovaného a aktuálnym trestným stíhaním je 13 ročný rozdiel.

Preto pokiaľ aj súd prvého stupňa neaplikoval ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona, mal tieto skutočnosti zohľadniť pri výmere trestnej sadzby bližšie k dolnej hranici, a nie trest ukladať v polovici trestnej sadzby.

Obžalovaný sa pritom aj vo výkone väzby správal vždy na požadovanej úrovni, okrem jediného prípadu, kedy mu bol uložený disciplinárny trest, ktorý bol podmienene odložený, čo nasvedčuje jeho nepatrnej závažnosti. Disciplinárne previnenie bol tiež spáchané v dôsledku duševnej poruchy obžalovaného, teda nebolo vedome motivované škodiť iným osobám. V tejto súvislosti je potrebné zohľadniť, že podľa hodnotenia obžalovaný nevyhľadáva konfliktné situácie a svoje povinnosti si plní. Obžalovaný sa tiež zúčastňuje kultúrno-osvetovej činnosti a angažuje sa pri prácach súvisiacich s maľbami. Obžalovaný bol žiadaný referentmi a sociálnym pracovníkom o grafické spracovanie napr. pohľadníc alebo úpravu stenu v športovo-kultúrnej miestnosti. Záujem prejavuje aj o besedy (naposledy týkajúce sa ekonomiky a mzdy), športové činnosti (pingpongový turnaj) a iné aktivity vo výkone väzby. Generálne riaditeľstvo ZVJS s obžalovaným uzatvorilo aj zmluvu o tom, že jeho činnosť (maľovanie) môže byť použitá aj na spravodajské a televízne účely. S poukazom na uvedené skutočnosti je obžalovaný toho názoru, že trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov je neprimerane prísny, pričom na jeho nápravu by postačil aj trest kratšieho trvania, a to vo výmere 6 rokov, ako navrhol na hlavnom pojednávaní pred súdom prvého stupňa dňa 14.09.2022.

Obžalovaný tiež namieta, že súd nepostupoval podľa ustanovenia § 48 ods. 4 Trestného zákona pri rozhodovaní o zaradení do ústavu na výkon trestu odňatia slobody. V tejto súvislosti treba brať zreteľ na fakt, že odsúdenie z roku 2016 bolo zrušené, takže výkon trestu odňatia slobody bol nezákonný. Aj vzhľadom na hodnotenie riaditeľa ústavu je obžalovaný presvedčený, že jeho náprava by bola lepšie zaručená v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Obžalovaný preto žiada odvolací súd, aby rozsudok súdu prvého stupňa zmenil vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu. navrhol, aby Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací uznesením zmenil v napadnutej časti napadnutý rozsudok Okresného súdu v Trnave, lebo je vo vzťahu k osobe obžalovaného prísny a v jeho prípade prichádza do úvahy aj uloženie trestu s podmienčným odkladom výkonu trestu odňatia slobody s probačným dohľadom.“

Obžalovaný zaslal súdu podanie, v ktorom poukázal na to, že k žiadnemu prietahu z jeho strany neprišlo, len využil svoje právo a požiadal súd o zahľadanie starých odsúdení, čomu aj čiastočne okresný súd vyhovel. Vyhlásenie urobil, ale mal právo počkať na opravný prostriedok žiadosti o zahľadanie trestu.

Odvolací súd rozhodoval o odvolaní obžalovaného na verejnom zasadnutí, na ktorom obhajca obžalovaného ako i obžalovaný zotrvali na podanom odvolaní. Prokurátor navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť podľa § 319 Trestného poriadku.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

- a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,
- b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
- c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,
- d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,
- e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo
- f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Krajský súd v Trnave ako odvolací súd (ďalej aj len ako „krajský súd“, alebo „odvolací súd“) podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výroku o treste, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k týmto zisteniam a záverom.

Okresný súd prijal na hlavnom pojednávaní vyhlásenie obžalovaného, že je vinný zo spáchania skutkov uvedených v obžalobe. Obžalovaný urobil vyhlásenie o tom, že sa cíti byť vinný zo spáchania skutkov uvedených v obžalobe na hlavnom pojednávaní dňa 9.8.2022, po tom, čo na predchádzajúcom hlavnom pojednávaní dňa 10.6.2022 uviedol, že nechce urobiť žiadne vyhlásenie, a po tom, čo súd pokračoval vo vykonávaní dôkazov výsluchom poškodeného D. E., svedka K. J..

Krajský súd vzhľadom na dôvody odvolania obžalovaného smerujúce len čo do výroku o treste a spôsobe jeho výkonu obmedzil svoju prieskumnú povinnosť len na tento výrok.

Napadnutým rozsudkom bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody v trvaní osem rokov nepodmienečne. Trestnú sadzbu uvedenú v § 155 ods. 1 Trestného zákona prvostupňový súd upravoval v jej hornej hranici, nakoľko správne aplikoval ustanovenie § 41 ods. 2 Trestného zákona, keďže obžalovaný spáchal dva úmyselné trestné činy, z ktorých jeden je zločinom, a to dvoma skutkami. Po úprave trestnej sadzby tak okresný súd mohol ukladať trest v sadzbe štyri roky až trinásť rokov a štyri mesiace. Okresný súd uviedol, že neaplikoval ustanovenie § 38 ods. 5 Trestného zákona, tak ako to požadovala obžaloba, aj keď sa obžalovaný dopustil spáchania opätovného zločinu, pretože vychádzal zo znenia ustanovenia § 38 ods. 7 Trestného zákona, ktorý vylučuje aplikáciu ustanovenia § 38 ods. 5 Trestného zákona ak považuje súd súčasné použitie oboch ustanovení za neprimerane prísne.

Okresný súd tiež objasnil, prečo neaplikoval ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona, poukázal pritom na absenciu racionálneho dôvodu na túto aplikáciu, ďalej na to, že obžalovaný bol okrem vlastnej výpovede usvedčovaný výpoveďou poškodeného a ďalšieho svedka, a poukázal na fakultatívnu možnosť aplikácie zmierňovacieho ustanovenia. Okresný súd takto postupoval s ohľadom na motív konania obžalovaného, jeho osobu, početnosť odsúdení obžalovaného, závažnosť trestných činov, pre ktoré bol v minulosti súdne trestaný. Konštatoval, že sa jedná o kriminálne narušenú osobnosť. Zohľadnil, že obžalovanému ukladá trest za viacnásobnú úmyselnú trestnú činnosť, obdobnú, akej sa už v minulosti dopustil. Poukázal na dlhé obdobie páchania trestnej činnosti obžalovaným, na doterajšie vykonané nepodmienečné tresty odňatia slobody a na to, že na neho nemali žiadny pozitívny vplyv ani doposiaľ ukladané ochranné protitoxikomanické a protialkoholické liečenia. Konštatoval, že útoky obžalovaného proti životu a zdraviu neboli vyprovokované zo strany poškodených, boli podnecované požitím alkoholu, prípadne drog obžalovaným, poukázal na jeho agresívne a nekontrolovateľné správanie. V jeho neprospech zohľadnil aj to, že sa dopustil zločinu voči mladému chlapcovi, využil svoju fyzickú prevahu, zneužil bezbrannosť poškodených. Zohľadnil krátky časový úsek medzi spáchaním trestných činov a označil tak obžalovaného ako nebezpečného jedinca bez akejkoľvek empatie voči iným osobám, konštatoval, že u obžalovaného sú dlhodobé sklony k páchaniu protiprávnej činnosti. O strate sebakontroly obžalovaného a benevolentnom postoji k trestnej činnosti svedčí podľa okresného súdu aj to, že predmetné skutky boli spáchané na mieste verejnosti prístupnom. Z týchto všetkých dôvodov mu uložil trest vo výmere v strede rozmedzia upravenej trestnej sadzby.

Krajský súd k podaným odvolacím námietkam obžalovaného, k postupu okresného súdu a k odôvodneniu napadnutého rozsudku čo do výroku o treste súhlasí s okresným súdom v tom, že napriek urobenému vyhláseniu o vine v zmysle § 257 Trestného poriadku, nebol naplnený dôvod pre mimoriadne zníženie trestu.

Bez ohľadu na skutočnosť, či obžalovaný urobil vyhlásenie o vine pred začatím vykonávania dokazovania v konaní pred súdom, alebo až po ňom, treba uviesť nasledovné:

Podľa stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. júna 2017, sp. zn. Tpj 55/2016, ak možno páchatelovi trestného činu pri uzavretí a schválení dohody o vine a treste mimoriadne znížiť trest podľa § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Trestného zákona, teda v situácii vopred dohodnutého trestu, možno (teda nie obligatórne) naposledy označené ustanovenie per analogiam a pri použití argumentu a minori ad maior (od menšieho k väčšiemu) použiť aj v prípade uznania viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/, c/ Trestného poriadku (po prijatí takého vyhlásenia súdom), keďže páchatel (procesne ako obžalovaný) neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny (dokonca) bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu. A to napriek skutočnosti, že nemožno považovať samotné priznanie sa obžalovaného k spáchaniu trestného činu za poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n/ Trestného zákona (páchatel napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom). Podľa citovaného stanoviska, je namieste, aby súd po prijatí vyhlásenia obžalovaného o vine (rovnako právne rovnocenného vyhlásenia o nepopretí spáchania činu) mal možnosť (nie povinnosť) pristúpiť na báze analógie k mimoriadnemu zníženiu trestu za rovnakých podmienok, ako pri schválení dohody o vine a treste. Dokonca, keďže ide o uznanie viny bez garancie alebo predpokladu určitého (pre obžalovaného priaznivého) rozhodnutia o treste, možnosť mimoriadne znížiť trest je tu ešte dôvodnejšia (preto sa tretia právna veta zmieňuje o medzere v zákone). Ide o procesnú logiku vzdania sa práva na (kompletné) súdne konanie, v rámci ktorej je vhodné a vecne správne umožniť mimoriadne zmiernenie trestu.

Treba však upozorniť, že spomínané stanovisko síce umožňuje pristúpiť k zníženiu trestu, avšak vždy ide o možnosť, a je na posúdení súdu a vyhodnotení ďalších skutočností, či je možné v tom ktorom prípade k mimoriadnemu zníženiu a v akom rozsahu, pristúpiť. Podľa názoru krajského súdu v prípade obžalovaného nie je mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody namieste a to z dôvodov, ktoré správne uviedol v odôvodnení napadnutého rozhodnutia prvostupňový súd.

Okresný súd správne poukázal na skutočnosti, pre ktoré nie je možné, zákonné ani spravodlivé, aplikovať u obžalovaného inštitút mimoriadneho zníženia trestu. A to aj ak by krajský súd akceptoval, že obžalovaný z dôvodu snahy o zahľadanie predchádzajúcich odsúdení urobil vyhlásenie o vine až po začatí dokazovania v konaní pred prvostupňovým súdom. Týmito skutočnosťami sú najmä závažnosť a okolnosti prejednávanej spáchanej trestnej činnosti, osoba obžalovaného, ktorý je špeciálnym recidivistom vo vzťahu k násilnej trestnej činnosti. Obžalovaný má deväť záznamov v registri trestov, z tohto v jednom prípade – odsúdenie Okresným súdom Trnava, sp.zn. 8T/523/1993 zo dňa 16.8.1994 - sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený. Krajský súd sa so závermi okresného súdu, premietnutými do odôvodnenia rozsudku na stranách 11 a 12 stotožňuje a v plnom rozsahu na odôvodnenie rozsudku v tomto smere poukazuje. Trest uložený obžalovanému okresným súdom zodpovedá všetkým zásadám pre ukladanie trestu. Na obžalovaného celkom zjavne doposiaľ nemali žiaden význam ukladané a vykonané tresty odňatia slobody, obžalovaný sa javí ako nebezpečný recidivista, ktorého násilné konanie je zjavne ovplyvňované aj zneužívaním alkoholu a omamných a psychotropných látok; je preto zrejmé, že uložený trest bude u obžalovaného spĺňať zjavne najmä represívnu funkciu a funkciu ochrany spoločnosti pred obžalovaným. Uloženie trestu vo výmere zodpovedajúcej stredne upravenej trestnej sadzby (stále však ešte v jej dolnej polovici) zodpovedá požiadavkám zákona a z týchto dôvodov treba potom vyhodnotiť ako nedôvodnú tú námietku obžalovaného, ktorou považuje uložený trest za neprimerane prísny a poukazuje na to, že súd bagatelizuje význam priznania sa k trestnej činnosti.

Rovnako nemožno akceptovať odvolaciu námietku obžalovaného, že takmer všetky odsúdenia obžalovaného boli za trestné činy spáchané pred rokom 2008, a medzi väčšinou odsúdení a aktuálnym trestným stíhaním je 13 ročný rozdiel. Krajský súd poukazuje na to, že odsúdený od roku 1994 vykonával 6 nepodmienečných trestov odňatia slobody, v inom prípade zas vykonával trest, ktorého výkon bol nariadený po neosvedčení sa v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia. Naposledy vykonal trest odňatia slobody 22.4.2020, pričom prejednávanú trestnú činnosť spáchal v dňoch 17.8.2021 a 9.11.2021. Časové odstupy medzi páchaním trestnej činnosti tak vyplynuli z dôvodu výkonov nepodmienečných trestov obžalovaným, a nie sú spôsobené akýmsi „prechodným polepšením sa“ obžalovaného, tak ako to naznačuje v podanom odvolaní. Každopádne treba upozorniť, že prejednávanú trestnú činnosť začal obžalovaný páchať len 16 mesiacov po vykonaní ostatného nepodmienečného trestu odňatia slobody a to aj napriek tomu, že mu bolo už štvrtýkrát uložené ochranné liečenie.

Rovnako správne postupoval okresný súd pri zaradení obžalovaného do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, keďže obžalovaný bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin. Okrem vykonania nepodmienečného trestu odňatia slobody dňa 22.4.2020, uloženého rozhodnutím Okresného súdu

Trnava, sp. zn. 2T/162/2014, vykonal obžalovaný nepodmienečný trest odňatia slobody aj 10.6.2012, a to trest uložený Okresným súdom Piešťany, sp.zn. 2T/89/2008, uložený pre trestné činy podľa § 323 ods.1, ods. 2 Trestného zákona a § 324 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona.

Keďže krajský súd nezistil žiadne dôvody pre zmenu prvostupňového rozhodnutia, odvolanie obžalovaného v zmysle § 319 Trestného poriadku zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne (§ 163 ods. 4, § 170 ods. 6 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.